

Kırmızı Hayaller

Gülay Uzel

Başkent Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi

Herşey çok güzel bir melodiyle başladı sonsuza dek sürecek olan. Yüreğimin ta dibinden gelen inanılmaz istek, gözlerimin içine yansıyan pırlıltı, bana içimde her duyguyu tatmamı sağlayan o güzel müzik... bir parçası oldu yüreğimin. Karşımda duran küçücük, genç ve güzel bale öğretmeni, her yönüyle hayatımın en büyük modeli oldu. Sadece cumartesi ve pazarları birer saat gidebildiğim bale dersleri ve o şirin öğretmenle geçirdiğim zaman, küçücük yaşımda bana en çok neyi yapmaktan keyif aldığımı anlatmaya başladı yavaş yavaş...

Hayatın içinde akıp giderken ve büyümeğe devam ederken, bale; benim hayat tarzım olmaya başladı. Herşeyi onunla yaşadım, hayatımın her alanında hep ondan ilham aldım, en büyük aşkıma ismine en büyük harflerle onun adını yazdım, öyle bir aşk yaşadım ki hiç bırakmadım. Babamın sormaktan bıkmadığı 'Ne zaman bırakmayı düşünüyorsun?' sorularını cevapsız bırakıp içimden yanıtlamayı tercih ettim hep, 'hiçbir zaman' diyerek...

Öyle bir hayat yaşadım ki, en çok dans etmekten keyif aldım; belki de kendime en çok dans etmeyi yakıştırdım. Her türlü duygumun yoğunluğunu ilk onunla paylaştım. İlk kez aşık oldum, her zamankinden daha güzel. Müziği hissederek, her andan daha da zevk alarak, belki de izleyenleri şaşırtacak şekilde dans ettim. İlerleyen yıllarda ilk terkediliş duygusunu yaşarken de yine ona sığındım, 'Boşver ne de olsa balem var' dedim yarı gülümseyip yarı gözyaşı dökerek..

Kimse anlayamadı belki ona olan aşkıma büyüklüğünü, eleştirdiler hep; ama ben daima belirttim inatla herkese 'eserimin yalnızca bana ait olduğunu ve ben ondan memnun oldukça eleştirme hakkının kimseye ama hiç kimseye ait olmadığını...' Tüm ikna etme yeteneğimi konuşurup, dansı, annemle babamın hayatına da katmayı başardım. Dans etmenin onların hayatına kattığı güzellikleri, kendi gözlerimle şahit olarak yaşadım ve gurur duydum kendimle. İlk başrol başarımdan sonra babamın dudaklarından 'Dans etmek sana çok yakışıyor' cümlesinin döküldüğünü duydum, mutlu oldum, çok mutlu oldum...

Bir rüya gördüm ve gözümü açtığımda kendimi ruhuma hiç uymayan bir bölümde okumak için çabalarken buldum. Sıkıldım, çok sıkıldım... 'Keşke'yle başlayan cümleler kurmaya başladım. O zaman aldım elime beyaz bir kağıdı, en sevdiğim renge boyadım. Üzerine kırmızı hayallerimi yazdım, iki üç maddede bir tekrarladım 'Unutma dans hep hayatında kalacak' diye... Katladım kağıdı koydum cebime, aldım elime kalemi, düştüm bu sefer hayallerin peşinden koşmaya... Çalıştım, çok çalıştım ama...

İlk solist rol alma başarısı geldi üniversite hayatımın en zor yılında. Yoruldum, çok yorulmuş ama karşılığını aldım sonunda. O ilk günkü küçük bale öğretmenimin gözünde parlayan bir yıldız olduğum adeta.

Birgün kendimi bir bale okulu salonunda, hep o örnek aldığım küçük bale öğretmenin yerinde, küçücük çocuklara bale öğretmeye çalışırken buldum. Duygularımı ifade etmekte zorlandım, gözlerime inanmadım, bağırardım, çağırardım, ağladım, çok ağladım; ama hayatımın en mutlu ve içi gülen gözyaşlarıyla..

Şimdi ben, o küçük çocukların gözünde, her yönümlü bir model oluşturmaya başladım adeta. Öğretmen olmanın saygınlığını, büyüklüğünü ve beraberinde bana kazandırdığı sevgi duygularını tadıyorum bu genç yaşımda.

Şimdi cebimde kırmızı hayallerim, içimde iki yıl sonra alacağım diplomanın rahatlığı, ruhumda çocukların neşesinin bana kattığı enerji, kulağımda dünyada eşi benzeri olmayan o güzel melodi ve arkamda ailemin içten desteği ile umutla gülümsüyorum hayata. Çünkü geriye dönüp bakınca, 'Gerçekten yaşadım!!!' diyebileceğim galiba. Hem de doya doya.